

Sygn. akt XI W 8733/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **J. S.**

synowi Z. i T. z domu S.

urodzonemu (...) w B.

obwinionemu o to, że:

w dniu 18 czerwca 2013 r. około godz. 16:15 w W. przy ulicy (...) na wysokości ulicy (...), kierując pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z § 16 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r.

w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

I. obwinionego J. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 8733/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2013 roku około godziny 16.15 patrol Straży Miejskiej w składzie: T. K. i T. O. zatrzymał pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...), który poruszał się Aleją (...) w W. od strony P. i na wysokości ulicy (...) wjechał w strefę obowiązywania znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

Przedmiotowym pojazdem poruszał się obwiniony J. S., nie stosując się tym samym do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego w postaci:

- notatki urzędowej (k. 1-4);
- zeznań świadka T. K. (k. 57, k. 10v);
- częściowo wyjaśnień obwinionego J. S. (k. 8-8v).

Obwiniony J. S. w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował faktu wjechania w strefę obowiązywania znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”. Wskazał, że kiedy zorientował się, że popełnił błąd – zatrzymał się i postanowił wycofać, ale wtedy został zatrzymany przez patrol Straży Miejskiej (k. 8-8v).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony przez Sąd stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości.

Obwiniony de facto przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu – niezastosowania się do znaku drogowego. Pozostały ujawniony materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie bez żadnych wątpliwości potwierdza sprawstwo obwinionego zarzucanego mu czynu. Zeznania strażnika miejskiego T. K., który podjął wobec obwinionego interwencję, korespondują z treścią notatki urzędowej. Zeznania świadka są jasne, pełne, logiczne, konsekwentne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Sąd daje im wiarę.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności także notatkę urzędową, stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych. Jej treść koreluje z zeznaniami świadka T. K. i wobec faktycznego przyznania się obwinionego do czynu ujętego w zarzucie, nie budzi ona żadnych wątpliwości.

Wiarygodne są także ujawnione informacje o karalności - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność i żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Okoliczności ustalonego i wskazanego na wstępie niniejszego uzasadnienia stanu faktycznego nie są między stronami sporne.

Przepis art. 92 § 1 kw stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Obwiniony – będąc kierującym przedmiotowym pojazdem – był zobowiązany obserwować znajdujące się w miejscu, w którym jedzie, znaki drogowo. Nie stanowi okoliczności usprawiedliwiającej to, że - jak wyjaśnił – nie miał świadomości, że w tej okolicy znajduje się strefa obowiązywania znaku B-1. Także okoliczność, że funkcjonariusze Straży Miejskiej nie podjęli interwencji wobec innych ewentualnie jadących w tym miejscu pojazdów, nie zwalnia obwinionego od odpowiedzialności, albowiem odpowiada on za własny czyn.

Obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”. Przepis § 16 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych stanowi, że znak B-1 "zakaz ruchu w obu kierunkach" oznacza zakaz ruchu na drodze pojazdów, kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy; znak może być ustawiony na jezdni. Niezastosowanie się do znaku drogowego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Jego czyn jest bowiem bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to także czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu

zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie popełnienia czynu nie dał posłuchu normom prawnym.

Wymierzając karę obwinionemu J. S., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był duży. Obwiniony został zatrzymany zaraz po wjechaniu przez niego w strefę obowiązywania znaku B-1. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 50 złotych jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze miał w szczególności na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. Obwiniony był karany za przestępstwa (k. 53-54) oraz za wykroczenie drogowe (k. 50), co stanowi okoliczność obciążającą.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie dodatkowo kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na jego sytuację finansową – obwiniony aktualnie nie pracuje (k. 2).